

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **G. G.**

skazanego za czyny z art. 280 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 20 maja 2026 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 23 października 2025 r., sygn. akt II AKa 399/25,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 17 czerwca 2025 r., sygn. akt II K 192/24,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

G. G. , M. F. i W. G. zostali oskarżeni o to, że:

1. w dniu 22 grudnia 2023 r. w C. przy ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim użyciu przemocy wobec L. S. oraz A. R. w

postaci uderzeń pięściami oraz kopaniem po całym ciele, a także uderzając po ciele niebezpiecznymi przedmiotami w postaci krzesła oraz metalowej rurki, doprowadzili pokrzywdzonych do stanu bezbronności, po czym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 5700 złotych, słuchawek marki A. o wartości 1149 złotych, telefonu marki [...] wraz z kartą SIM o wartości 3300 złotych, telefonu marki [...] wraz z kartą SIM o wartości 5000 złotych, zegarka marki A. o wartości 2000 złotych, skórzanego paska do spodni koloru czarnego marki G. o wartości 1300 złotych oraz torby wraz z zawartością trzech kart płatniczych banku na dane D. D., banku na dane V. M., banku S.A. powodując straty w łącznej kwocie 18 449 złotych na szkodę L. S. oraz paszportu należącego do A. R. przy czym dokonali naruszenia czynności narządów ciała L. S. w postaci rany tłuczonej lewego łuku brwiowego okolicy ciemieniowej, stłuczenia lewego ucha bez krwawienia oraz A. R. w postaci przecięcia na czubku głowy powłoki skórnej, zasinienia wokół lewego oraz prawego oka, zadrapania naskórka na czole i na nosie, pęknięcia dolnej wargi, zadrapań na grzbietowej części dłoni, rany na wewnętrznej części nadgarstka prawej ręki, zadrapań na podudziu nogi prawej, naruszając czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia u pokrzywdzonych na okres poniżej dni siedmiu, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

- II. w dniu 22 grudnia 2023 r. w C. przy ul. 7. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał innym osobom, tj. L. S. oraz A. R. środki odurzające oraz substancje psychotropowe w postaci metaamfetaminy i marihuany o nieustalonej ilości i wadze o wartości nie mniejszej niż 580 zł, to jest o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
- III. w dniu 23 grudnia 2023 r. w C. przy ul. [...], w Hotelu posiadał środki odurzające w postaci marihuany o wadze 6,4618 grama netto, to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
- IV. w dniu 23 grudnia 2023 r. w miejscowości W., ul. [...], w miejscu zamieszkania, posiadał środki odurzające w postaci marihuany o

wadze 0,7183 grama netto, to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 17 czerwca 2025 r., sygn. akt II K 192/24 oskarżonego G. G. uznał winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, eliminując z opisu tego czynu zwrot „niebezpiecznymi przedmiotami w postaci”, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu G. G. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (pkt 1), uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, i za to na podstawie art. 59 ust. 1 w/w ustawy wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (pkt 2) oraz orzekł świadczenie pieniężne (pkt 3). Ponadto sąd uznał winnym oskarżonego G. G. dokonania czynów opisanych w punktach III i IV części wstępnej wyroku, stanowiących jedno przestępstwo wyczerpujące znamiona występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 w/w ustawy wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4) oraz orzekł świadczenie pieniężne (pkt 5). Sąd orzekł także o zaliczeniu okresu pozbawienia wolności (pkt 7), przepadek równowartości korzyści majątkowej (pkt 8), obowiązek solidarnego naprawienia szkody (pkt 10), w przedmiocie dowodów rzeczowych (pkt 11, 12 i 13) oraz o kosztach sądowych (pkt 14).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli m.in. prokurator i obrońca oskarżonego G. G..

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 23 października 2025 r., sygn. akt II AKa 399/25 zmienił zaskarżony wyrok w punktach 6 i 7 tiret pierwsze w ten sposób, że podwyższył wymiar kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego G. G. do 2 (dwóch) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 grudnia 2023 roku, godz. 8:50 do dnia 24 grudnia 2023 roku, godz. 16:00 (pkt 1), w

pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt 2) oraz orzekł o kosztach sądowych (pkt 3).

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego G. G., zaskarżonemu wyrokowi zarzucając rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez brak należytego rozważenia przez sąd odwoławczy podniesionych w apelacji zarzutów i bez należytego ich uzasadnienia, a zwłaszcza przez brak nadania należytego znaczenia zarzutom dot. naruszenia przez sąd I instancji przepisów proceduralnych, a to art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 170 § 1 pkt 1-5 k.p.k., 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. w szczególności poprzez dowolną ocenę dowodów z zeznań pokrzywdzonych L. S. i A. R., świadków A. K., K. W. i M. P. oraz wyjaśnień oskarżonych, oddalenie wniosku o bezpośrednie przesłuchanie pokrzywdzonych przed sądem, ograniczenie bezpośredniości dowodu z przesłuchania pokrzywdzonych do odczytania protokołów zeznań z postępowania przygotowawczego, zaniechania oceny wszystkich dowodów i dokonania ustaleń faktycznych na wybiórczym materiale, zaniechania rozpoznania ewentualnego zarzutu dot. naruszenia zasady in dubio pro no, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie;
2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie oceny dowodu przedłożonego w apelacji obrońcy skazanego z wydruków wiadomości prowadzonej pomiędzy skazanym G. G. oraz M. F., podczas gdy dowód ten był istotny dla ustalenia lub wykluczenia sprawstwa skazanego - co do czynu sprzedaży narkotyków pokrzywdzonym - gdyż z dowodu tego wynikało, iż G. G. przybył do apartamentu nr [...] przy ul. [...] wraz ze swoją partnerką dnia 21 grudnia 2025 r. po godzinie 21, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie;
3. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. polegającego na utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia Sądu Okręgowego w Częstochowie poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii biegłych toksykologa i psychiatry na okoliczność ustalenia wpływu zażytych narkotyków, leków

psychotropowych oraz dopalaczy na zdolność odtwarzania wydarzeń przez pokrzywdzonych, czasu utrzymywania się tych substancji w organizmie, przy równoczesnym dokonaniu samodzielnych ustaleń wymagających wiadomości specjalnych przez sąd, a które to okoliczności miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, gdyż sąd I instancji oparł swoje ustalenia faktyczne dot. sprawstwa głównie na depozycjach pokrzywdzonych, a powyższe uchybienie miało oczywisty wpływ na treść orzeczenia.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania oraz o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego Częstochowa-Północ w Częstochowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Przedmiotem kasacji jest wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, stąd zarzuty w niej podnoszone powinny dotyczyć tego orzeczenia. Można wyjątkowo w kasacji wytykać uchybienia wyrokowi sądu I instancji, ale wtedy

warunkiem skuteczności takich zarzutów jest wykazanie, że te uchybienia przeniknęły do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia kasacji. Uczynić to należy poprzez wskazanie tych przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do owego „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21; postanowienie SN z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przeniknięcie uchybienia pierwszoinstancyjnego do postępowania odwoławczego aktualizować się może dopiero w sytuacji, gdy sąd odwoławczy przeprowadzi nienależytą kontrolę instancyjną i zaakceptuje orzeczenie sądu pierwszej instancji, pomimo że dotknięte jest ono wadami, na które zwrócono uwagę w zwykłym środku odwoławczym (zob. postanowienie SN z dnia 30 sierpnia 2022 r., I KK 236/22; postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2023 r., II KK 56/23). W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia drugoinstancyjnego, co mogłoby się wyrażać w nierzetelnym rozpoznaniu zarzutów środka odwoławczego, oraz wykazania, że uchybienie to mogło mieć wpływ - i to istotny - na treść zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie SN z dnia 14 kwietnia 2021 r., III KK 16/21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że podniesione w kasacji obrońcy skazanego zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 440 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. zostały sformułowane instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w zakresie oceny dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych co do sprawstwa skazanego.

Podkreślić jednocześnie należy, że wbrew twierdzeniom autora kasacji, Sąd Apelacyjny w Katowicach działając jako sąd odwoławczy, dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku, co w sposób jednoznaczny wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny bowiem w sposób właściwy i rzetelny odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, na co

wskazuje treść uzasadnienia wyroku, a zatem w pełni i w sposób prawidłowy zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Przeprowadzona w ten sposób kontrola odwoławcza doprowadziła do podwyższenia wymiaru kary, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Tym samym sąd odwoławczy w sposób pełny i prawidłowy rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji, swoją decyzję w tym przedmiocie szczegółowo uzasadniając. Sąd II instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że sąd I instancji wszechstronnie ocenił zeznania świadków, w szczególności A. K., K. W., M. P. i S. H., A. D. a także pokrzywdzonych L. S. i A. R. oraz pozostałe dowody. Ich ocena jest zgodna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie są to „sztampowe formuły” tylko zasady obowiązujące w postępowaniu karnym, które organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane realizować.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., wskazany w punkcie 2 omawianej kasacji. Jeżeli ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez sąd pierwszej instancji jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a zatem odpowiada wymogom nałożonym przez art. 7 k.p.k., to wówczas sąd odwoławczy zwolniony jest od drobiazgowego odniesienia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości rzeczoną ocenę. W takim wypadku, zadawalające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji (zob. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08). Z kolei istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest okoliczność, że sąd ferując wyrok nie może opierać się na dowodach, które nie zostały ujawnione na rozprawie jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności (zob. postanowienie SN z dnia 13 maja 2024 r., IV KK 50/24). W przedmiotowej sprawie, jak wynika z uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, sąd ten odwołał się do zgromadzonych w sprawie dowodów i ujawnionych na rozprawie głównej, wskazujących na sprawstwo skazanego,

poddając je analizie i ocenie. Ponadto zauważyć należy, jak trafnie w tym względzie wskazał prokurator, że obecny na rozprawie apelacyjnej obrońca nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych i nie wnosił o uzupełnienie przewodu sądowego i postępowania dowodowego.

Za chybiony również uznać należy zarzut z punktu 3 kasacji dotyczący naruszenia art. 440 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. W postępowaniu kasacyjnym, w przeciwieństwie do postępowania apelacyjnego, nie ma zastosowania przepis art. 440 k.p.k., albowiem w art. 536 k.p.k. nie został wymieniony jako podstawa do rozpoznania skargi kasacyjnej poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów (zob. postanowienia SN z dnia 31 grudnia 2013 r., III KK 315/13; postanowienie SN z dnia 5 lutego 2013 r., II KK 93/12; Stefański Ryszard (red.) Kodeks postępowania karnego, Tom IV. Komentarz do art. 425-467, teza 23 do art. 440). Teoretycznie możliwe było podniesienie w kasacji, zawierającego pogłębioną, przekonującą argumentację, zarzutu wskazującego na możliwość naruszenia przez instancję odwoławczą dyspozycji art. 440 k.p.k. poprzez brak wyjścia poza granice zarzutów podniesionych w apelacjach na korzyść skazanego. Istnieje także pogląd, że podniesienie w ramach postępowania kasacyjnego zarzutu naruszenia art. 440 k.p.k. jest dopuszczalne, o ile zostanie on powiązany z konkretnym uchybieniem, którym obarczone jest skarżone orzeczenie, a którego nieuwzględnienie z urzędu i utrzymanie orzeczenia w mocy, spowodowało rażącą niesprawiedliwość orzeczenia sądu pierwszej instancji (zob. postanowienie SN z dnia 4 kwietnia 2018 r., V KK 30/18).

Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że rażąca niesprawiedliwość orzeczenia sądu odwoławczego ma miejsce wtedy, gdy sąd ten pominął lub nie zauważył uchybień popełnionych przez sąd, niewątpliwych i bezspornych, które w sposób znaczący mogły stanowić o naruszeniu przez orzeczenie między innymi zasady sprawiedliwej represji. Ta właśnie "rażąca niesprawiedliwość" w rozumieniu art. 440 k.p.k. musi być nie tylko „oczywista”, czyli „niewątpliwa”, ale ma także wyrażać poważny „ciężar gatunkowy” uchybienia, które legło u podstaw wydania orzeczenia dotkniętego „rażącą niesprawiedliwością”. Dotyczy to więc nie każdej „niesprawiedliwości” wydanego orzeczenia, a jedynie takiej, której nie można pogodzić, chociażby z zasadą rzetelnego procesu (zob.

postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2024 r., V KK 505/23). Nie sposób jednak wydanemu orzeczeniu przypisać rażącej niesprawiedliwości.

Z treści zarzutu wynika, że skarżący owej niesprawiedliwości dopatruje się w zaniechaniu dopuszczenia dowodu z opinii biegłych zarówno przez sąd meriti jak i sąd odwoławczy. Wskazać należy, że przepis art. 193 § 1 k.p.k. obliguje sąd do zasięgnięcia opinii biegłego lub biegłych, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Opinia biegłego winna zatem dotyczyć kwestii, których poznanie bezpośrednio przez sąd ze względu na konieczność posiadania wiadomości specjalnych albo w ogóle nie byłoby możliwe, albo byłoby znacznie utrudnione. Sądy obu instancji tego rodzaju okoliczności w niniejszej sprawie nie dostrzegły. Przedstawiona zaś w kasacji argumentacja obrońcy skazanego stanowi dowolną i nieuprawnioną polemikę z prawidłowo poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi.

Jak podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, istotą kasacji nie może być samo negowanie wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla skazanego niekorzystny. Tego rodzaju zabieg stanowi nie tylko nieuprawnioną polemikę, ale też obejście przepisu art. 523 k.p.k. Tym samym stanowisko skarżącego w tym zakresie zawiera wyłącznie subiektywną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów.

Reasumując, skarżący zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego. Skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22; postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2025 r., IV KK 95/25).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku stało się bezprzedmiotowe.

[J.J.]

[r.g.]